

Sygn. akt II CSK 331/14

POSTANOWIENIE

Dnia 4 grudnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z wniosku S. M.
przy uczestnictwie M. L.-S., U. R. i M. W.-H.
o dział spadku i zniesienie współwłasności,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 grudnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczyni
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt II Ca [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 24 października 2013 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację wnioskodawczynie S. M. i uczestniczki postępowania M. L.-S. od postanowienia Sądu Rejonowego K. z dnia 18 kwietnia 2013 r., którym dokonany został dział spadku po Z. W. oraz częściowego zniesienia współwłasności nieruchomości położonej w K.. Jako podstawa prawna podziału rzeczy wspólnej wskazany został przez Sąd pierwszej instancji art. 211 k.c., którego zastosowanie wraz z ustaleniami faktycznymi w sprawie podzielił Sąd Okręgowy.

W skardze kasacyjnej wnioskodawczynie zarzuciła zaskarżonemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 211 i art. 623 k.c. w związku z art. 11 ust. 1 ustawy o własności lokali poprzez ich niewłaściwe zastosowanie. Skarżąca wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia oraz poprzedzającego go postanowienia Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania i rozstrzygnięcia o kosztach postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nie może zostać przyjęta do rozpoznania, ze względu na niespełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi wskazany został art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. poprzez istotne zagadnienie prawne występujące w sprawie, polegające na ustaleniu kryteriów dokonania przez sąd podziału nieruchomości wspólnej w naturze, a w szczególności konieczności zbadania przez sąd z urzędu sytuacji osobistej, majątkowej oraz rodzinnej uczestników postępowania oraz podjęcia decyzji o ewentualnych dopłatach na podstawie dokonanych ustaleń w w/w zakresie, zbadania, czy współwłaściciel obciążony obowiązkiem spłaty ma realną możliwość jej uregulowania, co w konsekwencji pozwoli na uwzględnienie przez sąd usprawiedliwionych interesów wszystkich współwłaścicieli.

Niestety, poza dosłownym sformułowaniem zagadnienia prawnego, tak jak zostało ono przytoczone pełnomocnik skarżącej w żaden sposób nie uzasadnił swojego wniosku, nie wypełniając należycie wymagań zawartych w art. 398⁴ § 2

k.p.c. Zgodnie z utrwalonym i znanym orzecznictwem wnioszek o rozpoznanie skargi kasacyjnej powołujący się na istotne zagadnienie prawne winien zawierać sformułowanie tego zagadnienia w postaci abstrakcyjnej, a następnie uzasadnienie wskazujące na stanowisko orzecznictwa i poglądy doktryny oraz nierozstrzygnięcie dotychczas tego problemu, jak również na znaczenie takiego rozstrzygnięcia dla rozwoju prawa, realizując w ten sposób publicznoprawny cel skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2010 r., I CSK 189/10; z dnia 23 marca 2012 r., II PK 2/12; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 180/12 i z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, wszystkie niepubl.). Problem podniesiony przez skarżącą ma bogate orzecznictwo sądowe i zostało wystarczająco wyjaśnione, także w piśmiennictwie, zwłaszcza że co do istoty łączy się z konkretnym stanem faktycznym i w zależności od ustaleń w danej sprawie nakazuje zastosować określony sposób zniesienia współwłasności. W samym zagadnieniu prawnym sformułowane zostały w znacznym stopniu już wskazane kryteria wyboru sposobu zniesienia współwłasności, o które jednocześnie pyta się poprzez to zagadnienie. Nie są więc wypełnione przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., postępowanie kasacyjne nie stanowi zaś trzeciej instancji wobec prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego, a w postępowaniu tym nie można kwestionować ustaleń faktycznych ani oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Z tych względów na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w sentencji.